

KRONIEK VAN DE STICHTING GESLACHT MEES

VAN DE REDACTIE

De maand maart van 2017 is bijna voorbij. Tijd om de balans van afgelopen jaar op te maken, van mei 2016 tot april 2017. Kersvers in het geheugen liggen de landelijke Tweede kamer verkiezingen. Minister-president Mark Rutte werd met zijn partij de VVD de grootste partij en het is waarschijnlijk dat hij de premier blijft in een nieuw kabinet. Maar formaties kunnen soms raar lopen. Even zag het er na uit dat de PVV de grootste partij zou worden, maar dat zou een dieptepunt in de parlementaire historie zijn geweest. Het is al erg genoeg dat de ondernemer Donald Trump president van de Verenigde Staten is geworden. In alles de tegenpool van ex-president Barack Obama, in tact, menselijke waardigheid en intelligentie. Het Verenigd Koninkrijk maakte de vergissing van de eeuw door uit de Europese Unie te gaan. Brexit genaamd.

De vluchtelingen problematiek is nog steeds erg groot. Nederland werkt in samenwerking met de EU aan een oplossing om de stroom vluchtelingen in te dammen. Voor hen die door onderdrukking of oorlogsbedreiging hun vaderland verlaten, moet een adequate en humane opvang worden geregeld.

De economie is uit het slop getrokken onder het bewind van premier Mark Rutte in samenwerking met Diederik Samson en Lodewijk Asscher. Op sportgebied doet Feyenoord weer mee voor de landstitel. In 1999 werd onder coach Leo Beenhakker Feyenoord voor het laatst kampioen. Vanaf de eerste dag staan de Rotterdammers fier aan kop. Bij het schaatsen werden Sven Kramer en Ireen Wüst respectievelijk voor de negende en zesde keer wereldkampioen. Een uitzonderlijke prestatie.

Wat kunt u allemaal verwachten in de Kroniek die u in handen heeft? Een ontroerende in Memoriam van Godelieve Mees door haar moeder Ariane. Mijn neef David Mees schrijft een stuk over de opening van het National Museum of African American History and Culture in Washington D.C.

David is hierbij betrokken als liaison of the Smithsonian Institution. Anna Mees heeft een verhaal over onsterfelijke familiebedrijven. Een in Memoriam over Dora Mees van haar zoon Tjaarda. En Krijn Degenkamp herdenkt zijn moeder Mieke Degenkamp-Mees. Twee stukken over het rijke filmarchief van Jacob Mees (1885-1970), dat opnieuw is gedigitaliseerd en gerestaureerd op initiatief van Jonathan Mees, die er een verslag over schrijft.

Een interview van mij met schrijver/journalist Jan van der Mast, over de charismatische en verlichte 19e eeuwse ondernemer J.C. van Marken. Hij was een fabrieksdirecteur, die een arbeiders dorp het Agnetapark in Delft oprichtte. Een sociaal paradijs.

Diverse jonge Mezen deden een aanvraag bij het van der Dussenfonds voor sociale en culturele bijdrages. Sarah van Seters, dochter van Adine Mees, schrijft over haar studie architectuur in Afrika, Chiara Mees en Lisanne Mees maakten verslagen over hun verblijf in Amerika en Afrika.

Speciale aandacht vraag ik voor de schilderijen, die de familie Mees in een dure opslag heeft staan. In dit nummer doet Joost Mees een dringende oproep om voor 1 juli 2017 een aanvraag te doen een schilderij af te halen. Als er geen animo is, gaan de schilderijen verdwijnen naar archieven of zolders. Of erger nog ze belanden op een veiling. Op de website www.familiemees.com heeft Hans Mees de schilderijen, hun maker en eventuele waarde benoemd. (klik op het schilderijtje)

Veel leesplezier, Jaap Mees

Foto voorzijde: Godelieve Elisabeth Mees (1996-2016)

colofon

BESTUUR EN COMMISSIES

penningmeester
Barend Mees
Lage Barakken 30
6221 CK Maastricht
bmemees@hotmail.com

lid
Alexander Mees
Parklaan 36
3972 JZ Driebergen – Rijsenburg
tel. 0343-521455
amees@xs4all.nl

lid schilderijen
Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie
Hans Mees
Neherpark 136
2264 ZC Leidschendam
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Redactieadres Kroniek
Jaap Mees
Westhaven 24b
2801 PJ Gouda
telefoon 0182-603701
mobiel 06-48863305
jaapmees@online.nl

Stichting Geslacht Mees
Bank Mees Pierson nr. 255050593
ABN Amro nummer 255050593
IBAN-nummer: NL82ABNA0255050593
BIC-nummer: ABNANL2A

Website
Hans Mees
jr.mees@hetnet.nl
Alexander Mees
amees@xs4all.nl
Barend Mees
bmemees@hotmail.com

www.familiemees.com

TOEKOMST VAN DE SCHILDERIJENCOLLECTIE VAN DE STICHTING GESLACHT MEES

LAATSTE OPROEP: WIE WIL EEN SCHILDERIJ?

Ontstaan en samenstelling van de collectie

De schilderijencollectie van onze familiestichting is deels een bewust en deels een toevallig bezit. Het grootste gedeelte bestaat uit portretten van firmanten van de Firma R. Mees en Zoonen uit diverse generaties Mezen. Die hingen in de vergaderkamer van het kantoor op de Blaak en na de fusies en verhuizingen in diverse andere gebouwen. Ook zijn er kinder- en familieportretten, meestal geschonken door Mezenfamilies.

De band tussen de bank en de stichting was altijd hecht, de lijntjes waren kort en zo kon er van alles in de ruime kelders van de bankgebouwen bewaard blijven. Met als gevolg dat er eigenlijk nooit iemand kritisch naar keek. Bij het leeghalen van de ruimtes onder het gebouw van ABN-AMRO aan de Coolingsingel, toen alle schilderijen weg moesten, bleek dat de collectie nog groter was dan eerder aangenomen en dat daar fraaie maar ook minder fraaie stukken tussen zaten. Zo waren er zeer verdienstelijke, ik noem Herman Mees, maar ook wat minder verdienstelijke schilders in de familie. Enkele werken waren ooit geschonken aan de Stichting en werden in de bank bewaard. Wat er nu van over is, heeft geen objectieve waarde, alleen emotionele waarde voor directe familieleden.

Opslag

De schilderijen zijn door de bank aan de Stichting overgedragen respectievelijk teruggegeven. Moderne bankiers hebben niet genoeg interesse in oude firmanten om daarvan portretten op te hangen. Een uitzondering is Marten Mees, 'man van de daad'. Van hem staat in een bankgebouw nog een borstbeeld.

Een tijdlang mocht de collectie blijven staan, maar een paar jaar geleden hebben we alles weg moeten halen. Sindsdien staan de schilderijen in een uitstekende, maar peperdure opslag. Daar gaat, naar onze mening, onevenredig veel geld naartoe, en daar willen we dan ook van af.

En nu?

Wij denken dat een min of meer toevallig schilderijenbezit niet meer past bij onze familiestichting zoals die nu bestaat.

Kortom, er moet op korte termijn iets mee!

Vandaar deze laatste oproep aan familieleden.

Kijk zelf
<http://www.familiemees.com/schilderijen-1.html>

U ziet hier een link, direct naar de pagina over de schilderijen op de website van de Stichting Geslacht Mees. Klik het 'schilderijtje' aan en u vindt een 'boekje' met van elk schilderij een foto en een beschrijving. Bent u geïnteresseerd en zou u een schilderij in uw huis willen ophangen, laat het ons weten. Het is zonde dat ze onzichtbaar in de opslag staan.

Wij willen het liefst alle schilderijen aan de afstammelingen van de afgebeelde Mezen geven. Dat is niet eenvoudig, want vaak zijn die er niet meer, of niet geïnteresseerd....

En kom langs om het schilderij op te halen

We verzoeken jullie te mailen aan joost.mees@mdhi.nl of en in welk stuk er interesse is. Mocht er meer interesse zijn voor een stuk dan kijken we naar de kortste lijn tussen familielid en geportretteerde. Als dat niets oplevert dan gaan we over op loting.

Het aangeven van interesse uiterlijk voor 1 juli 2017.

Op basis reacties zullen we 1 of 2 ophaaldagen organiseren. De stukken kunnen dan tegen een kleine (administratieve) vergoeding opgehaald worden. Er zal geen sprake meer zijn van een bruikleenovereenkomst. Het schilderij wordt aan u geschonken. Er zijn een paar uitzonderingen van stukken die een objectief hoge waarde hebben. Hier wordt wel een bruikleenovereenkomst voor opgesteld en blijft in principe in eigendom van de Stichting.

De overgebleven schilderijen zullen of worden weggegeven aan derden of worden vernietigd. We hopen natuurlijk dat het niet zo ver hoeft te komen en dat u massaal reageert!

- Madeline ter Horst-Mees
- Joost Mees

Voor info: joost.mees@mdhi.nl

IN MEMORIAM

GODELIEVE ELISABETH MEES (9-5-1996 – 21-12-2016)

Godelieve is onze jongste dochter, geboren op 9 mei 1996 na haar broer Arnoud (1989) en zus Christine (1991). Zij was net als Arnoud verstandelijk en lichamelijk gehandicapt. In haar leven heeft zij ons laten zien hoe je met zo'n ernstig gehandicapt lichaam toch je mens-zijn met geestkracht en vreugde vorm kan geven. Hierin speelden muziek, taal, religie en een sociaal leven een grote rol. Het waren de pijlers voor haar groei van baby tot jongvolwassen vrouw.

Haar peettante Liesbeth van Tricht heeft als derde 'ouder' vanaf Godelieve's geboorte intensief mee gezorgd en opgevoed. Vanaf Godelieve's tweede jaar werd het zelfs een officiële baan.

Muziek begeleidde Godelieve's leven. Haar vader speelt viool, thuis werd meerstemmig gezongen. Hoogtepunt was de Kersttijd vanaf eerste Advent tot 2 februari (Maria Lichtmis). Een periode met nog meer muziek, verhalen en kaarsen in ons gezin. Het werd haar lievelingstijd in het jaar.

Godelieve werd omringd door liefdevolle aandacht van haar zus en broer. En beiden, zelfs Arnoud, hiel-

den haar vast en gaven de fles. Toen zij twee jaar was, ging Arnoud wonen op Christophorus, omdat de zorg voor hen beiden te zwaar werd voor ons gezin. De momenten dat Arnoud thuis was beleefden wij als gezin intens.

Godelieve ging vanaf haar vierde jaar naar de Zonnering, een antroposofisch medisch kinderdagverblijf. Daar beleefde zij inhoud, vrolijkheid en sociaal leven met leeftijdsgenoten en kreeg zij twee hartsvriendinnen. De essentie van het Vrije School onderwijs werd aangeboden. Ook thuis ging Liesbeth als basisschool leerkracht met thema's (bijv. vlinders) aan de slag. Vervolgens streken de vlinders in de tuin zelfs neer op de blauwe rolstoeljas van Godelieve (!). Haar hand begeleidend weefde Liesbeth met Godelieve, borduurden zij, schilderden en speelden zij lier. In deze activiteiten voelde je tijdens de begeleiding haar eigen beweging.

Vanaf haar vierde jaar speelde Marijke van Wageningen iedere week lier voor haar. Aandachtig luisterend, haar tongetje uit de mond, kon zij Marijke precies duidelijk maken welke muziek haar beviel.

Bach werd haar lievelingscomponist. Haar taalontwikkeling werd gestimuleerd door heileuritmie en het vertellen van sprookjes en verhalen. Vanaf haar pubertijd werden gedichten (o.a. van Ida Gerhardt) en het Nieuwe Testament gelezen. Zelf spreken kon Godelieve niet, maar ze kon precies duidelijk maken welk gedicht of welke zin haar het meest beviel.

Vanaf haar veertiende jaar ging ze gedeeltelijk op Christophorus wonen in een huis naast haar broer. Vanaf haar zeventiende woonde ze samen met Arnoud in een antroposofische woning op landgoed Vosseveld, die mede door onze vraag is gerealiseerd door Amerpoort. Ook daar werkte Liesbeth in de zorg voor Arnoud en Godelieve. Liesbeth en ik hebben het culturele leven en de jaarfeesten voor heel Vosseveld vorm gegeven. De huiskamer werd dankzij de Bechstein piano (o.a. mogelijk gemaakt door het Van der Dussen van Beeftingh Fonds) muziekkamer voor alle bewoners met kleine concertjes.

Godelieve genoot van het contact met medebewoners en medewerkers. Diepe verbindingen werden aangegaan. Tot het laatst bleven Liesbeth en ik intensief bij de zorg betrokken. Het was voor ons bijzonder te ervaren hoe het mogelijk was om in essentie diep contact met Godelieve te hebben en hoe de taal, cultuur en muziek daar een grote rol in speelden.

Intussen werd haar lichaam steeds zwakker. Haar lichaam vergroeide. Haar gewicht kwam niet uit boven de 24 kilo. Na de zomer 2016 verzwakte Godelieve aanzienlijk. Op 21 december is Godelieve vol overgave en bij vol bewustzijn in een zuchtje in de armen van Liesbeth en mij thuis gestorven. Een afgerond leven waar wij innig dankbaar voor zijn. Op haar overlijdensannonce stond haar lievelingszin uit het Nieuwe Testament: "Dit leg ik als doel in uw hart: geeft elkander uw liefde!" (Joh. 15: 17)

■ Ariane Mees-Dirkzwager

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN:

Raalte, 28 juni 2016: Hein Mans Okke Mees, zoon van Mans Willem Wzn Mees (G XIV-21-1-3) en Eef Dore Anke van Egmond.

Amsterdam, 9 november 2016: Coen Benjamin ter Horst, zoon van Janneke Klasina Das en Hester Annette ter Horst, kleindochter van Madelaine PhAJdr ter Horst-Mees (R11-18).

Amsterdam, 19 december 2016: Eiza Emilia Bianco, dochter van Ignacio Antonio Bianco en Vita Louise Mdr Mees (R12-17)

GEHUWD:

Amsterdam, 13 december 2016: Alexander Bernard WEzn Dorhout Mees (G XIV-9-1-1) en Desiree Wolters.

OVERLEDEN:

Vorden, 13 mei 2016: Evert Joost Tjjzn Dorhout Mees (G 12-6), hoogleraar nefrologie, geboren 14 augustus 1925 te Voorburg, echtgenoot van Maria Gertrud Adelheid van Stempvoort.

Voorburg, 22 juni 2016: Mieke Emma Pdr Mees (G12-24), geboren 21 januari 1947 te Groningen, echtgenote van Gijsbertus Degenkamp.

Santpoort-Zuid, 14 november 2016: Theodora RTjdr Mees (G11-2), geboren 27 augustus 1920 te Dordrecht, echtgenote van Wouter Jacob Gregorius AQzn Mees (R12-5).

Driebergen, 21 december 2016, Godelieve Elisabeth RAJdr Mees (R13-21-1) geboren 9 mei 1996 te Bilthoven.

Middelburg, 1 februari 2017: Carel Henri Brinkman, geboren 8 juni 1939 te Bussum, echtgenoot van Maria Louise Wdr Mees (R11-10).

INTERVIEW

MET JAN VAN DER MAST OVER DE VERLICHTE ONDERNEMER J.C. VAN MARKEN

Jan van der Mast is een schrijver/journalist. Momenteel is hij bezig aan een biografie over de visionaire 19e eeuwse ondernemer Jacob Cornelis van Marken (1845-1906). Oprichter van het arbeidersdorp het Agnetapark in Delft, dat een sociaal paradijs werd genoemd. Hij begon de eerste Gistfabriek in Nederland. Van Marken kende diverse Mezen, zoals Rudolf Mees, de eerste voorzitter van de gistfabriek in Delft en W.C.Mees, getrouwd met een Van Marken.

Hoe ben je aan het schrijven geraakt?

Ik heb bouwkunde gestudeerd in Delft. Tijdens mijn studententijd schreef ik regelmatig toneelstukken. De laatste jaren schrijf ik steeds meer historische romans en biografieën. Enkele titels zijn De Kleine Keizer, Agneta en Mijn Hamlet. Mijn nieuwe project is een biografie over J.C. van Marken. Onder meer gefinancierd door het Fonds voor Bijzondere Journalistieke projecten.

Wie was Jacob Cornelis van Marken?

Hij is een domineeszoon uit de 19e eeuw. Van Marken is geboren in 1845 en groeit op in Amsterdam. Hij komt uit een welgesteld gezin en woont in een prachtig huis aan de Herengracht. Hij gaat in Delft bouwkunde studeren, want hij is heel technisch aangelegd. Eigenlijk wil hij dichter worden maar na de ontmoeting met zijn toekomstige vrouw Agneta, besluit hij zich nuttig te gaan maken voor de maatschappij. Na een bezoek aan zijn neef W.C. Mees, directeur van de Nederlandse bank. Niet een volle neef, maar zijn vader is hertrouwd met een Van Marken. Een minister die hij via het Mezen netwerk ontmoet vraagt hem: waarom ga je niet goede gist maken, dat bestaat nog niet in Nederland.

Van Marken gaat naar Oostenrijk om het gistproces te leren. Hij heeft 150.000 gulden nodig om zijn eigen gistfabriek te beginnen. De eerste commissaris is Rudolf Mees,

die hem op weg helpt als een 'vaderlijke vriend'. Na vijf jaar wordt de fabriek winstgevend en dan begint hij allerlei voorzieningen te bedenken voor de arbeiders. Zaken als ruime woningen, verzekeringen, weduwe uitkeringen en het opzetten van culturele en educatieve faciliteiten. Van Marken is een echte verlichte ondernemer. Zo ontstaat het Agnetapark, de eerste fabriekskolonie in Nederland. Landschapsarchitect Zocher, bekend van het Vondelpark en het Park rond de Euromast, ontwerpt het plantsoen. Hij gaat tussen de arbeiders in wonen, in een groot huis met de naam 'Rust Roest'. Van Marken regeert als een koning. Zijn verjaardag wordt groots gevierd, als een Koninklijk defilé. Op zijn 60e verjaardag komen er 12.000 mensen. De deugden die bij van Marken hoog in het vaandel staan zijn werklust, verbroedering en loyaliteit.

Eerder in ons gesprek vergelijk je hem met Randolph Hearst, de kranten magnaat uit de film Citizen Kane van Orson Welles.

Hij heeft zeker iets theatraals, zo heeft hij bijvoorbeeld zijn eigen treinstation/halte. Al in zijn studententijd heeft hij de illusie iets groots op theatergebied te realiseren. Hij is gek op techniek en nieuwe gadgets. In 1897 koopt hij een van de eerste camera's en maakt twee films. Het zijn de eerste films in Nederland. De eerste gaat over een reddingsactie van zijn eigen brandweer en de tweede is een reclamefilm over slaolie van Calvé. De films zijn helaas niet bewaard gebleven.

Hoe werd er in die tijd naar hem gekeken?

In zijn tijd was hij de modelondernemer. De vakbeweging loopt met hem weg. Later komt er een splitsing in de vakbond. Domela Nieuwenhuis, de grote SDP man, staat lijnrecht tegenover Van Marken. Van Marken is voor verzoening tussen arbeid en kapitaal. Nieuwenhuis vindt dat er een revolutie moet komen, waarbij de arbeiders de macht moeten grijpen. Dan pas komt het aardse paradijs. Nieuwenhuis noemt het Agnetapark een slavenkolonie. De arbeidsvoorwaarden van Van Marken waren juist de beste in Nederland.

Je doet nu al een tijd research over van Marken, hoe zou je hem typeren?

Het is een man met een geniale geest. Een visionair, een pionier op vele gebieden, die zijn tijd vijftig tot tachtig jaar vooruit is. Hij is ook erg rusteloos, een workaholic. En ijdelheid en narcisme zijn hem zeker niet vreemd. Op zijn 40e krijgt hij een burn-out. Hij lijdt aan zenuwpijn, die met morfine onderdrukt kan worden. Bij belangrijke vergaderingen en speeches neemt hij een extra shot morfine. Marten Mees die secretaris wordt bij de gistfabriek, schrijft in zijn memoires dat Van Marken flink aan het aftakelen is door de morfine. Zij zijn goed bevriend en zij herkennen karaktereigenschappen in elkaar. Beide zijn bevlogen, visionair en hebben een groot aanzien. Marten Mees wordt 'man van de daad' genoemd, Van Marken is ook zeer daadkrachtig. Rudolf Mees, de vader van Marten, trouwde in zijn tweede huwelijk met een mevrouw van Marken. Zij blijft ook na zijn vroege dood wonen in de buurt van de tuin Schoonoord in Rotterdam, bij de Mezen gemeenschap.

Dan zijn er nog andere Mezen betrokken bij van Marken's fabrieken.

Dat klopt. Er zijn twee zonen van Marten Mees. Jan, commissaris van Calvé en Henri, commissaris van de Lijmfabriek. Zij overlijden beide vrij jong. Marten Mees neemt op zijn vijftigste hun functies weer over. Het is een hele dynastie.

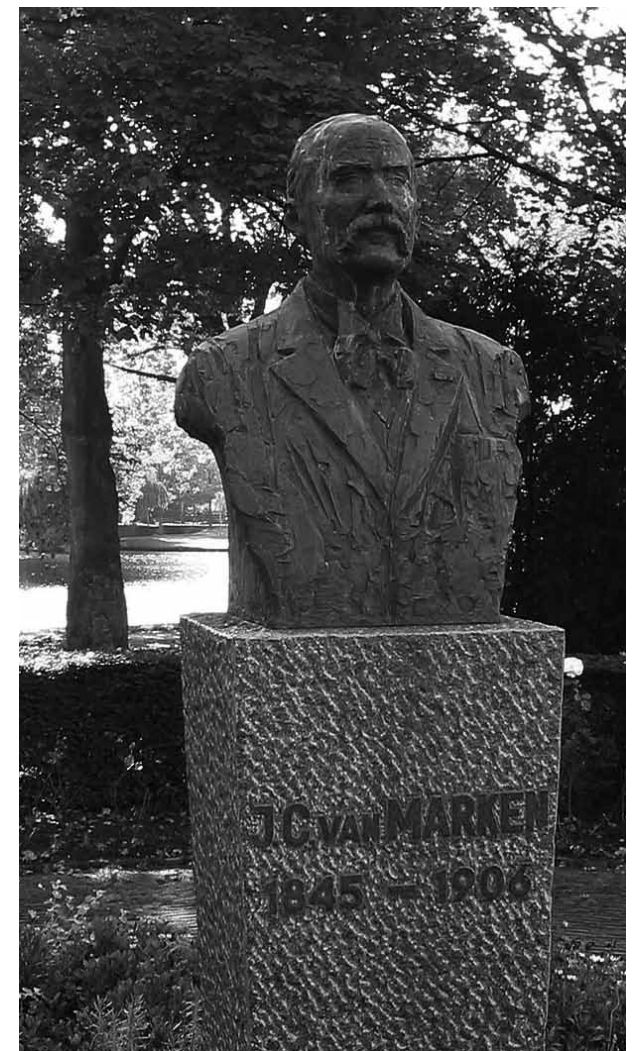
Als Van Marken sterft in 1906 worden de fabrieken Gist Brocades en Calvé overgenomen door Waller. De kroonprins van Van Marken, die hij opleidde in zijn laatste jaren. Later zijn de fabrieken gekocht door DSM en Unilever.

Levenslied

De ideeën en idealen van Jacob Cornelis van Marken zijn verwoord in zijn gedicht 'Levenslied', dat hij aan zijn vader schrijft.

*Vooruit in kennis, in zachtheid, kracht
Naar meerdere liefde
vooral getracht
Vandaag bij gisteren
vooruit gegaan
En morgen hoger dan heden staan*

*Breng ieder uur
een woord een daad
Die voor de wereld iets achterlaat*

Het is mogelijk een literaire Agnetapark rondleiding te krijgen in Delft, met Jan van der Mast als levendige en informatieve gids. Een leuk idee voor een Mezendag! Voor meer informatie zie website: www.janvandermast.com.

■ Jaap Mees

AFRICAN AMERICAN INSTITUTE

THE LONG ROAD TO RACIAL JUSTICE IN THE USA

In september 2016 ex-president Obama opened the National Museum of African American History and Culture in Washington DC. David Mees was involved in this project as a liaison of the Smithsonian Institution.

A mystery of the Obama administration was that race relations appeared to grow worse. In 2008, some had expected the start of a post-racial America. Instead, shocking cellphone videos showed police brutality toward African Americans, a vigilante killed an unarmed black teenager, and was acquitted of murder charges which led to the creation of the Black Lives Matter movement, and a bigot bent on starting a race war killed nine people praying at a church. Then, a candidate for president was carried to the White House with the vocal support of white supremacists. It all demonstrated that discrimination, far from being a thing of the past, remains pervasive and is in fact institutionalized racism. How could it be that this became acutely obvious when the first black president headed the American government?

It would be too simple to ascribe all this to a white reaction to President Obama. There is no doubt that divisions within U.S. Society have deepened in recent decades. On race, however, I agree with the former president that blacks continue to make progress. We have, of course, been profoundly confronted, due to smart phones and social media, with the depth of racial tension in our society. The long-term trend, however, while disappointingly slow, is positive. As in the 1960s when TV images showed Southern authorities using harsh tactics against civil rights demonstrators, or 1991 when a citizen video taped the police beating Rodney King, it is once again visual imagery that has brought awareness and confrontation. It will also, eventually, lead to progress. There are several developments that give me hope.

In September of 2016, the president opened the National Museum of African American History and Culture. As the U.S. State Department's liaison at the Smithsonian Institution, I was fortunate to play a small role behind the scenes. I also helped American Embassies host public outreach events based on the live-streamed ceremony. The museum is determined to be a forum for difficult discussions, so it is bound to play its part in building dialogue and understanding. President Trump visited it, and declared it had made a deep impression on him.

When I reflect on my own ignorance on race, I begin to understand racism. Despite a Dutch childhood in which my parents taught me at an early age about Dr. Martin Luther King, jr., and closely followed the civil rights movement in the U.S., I made horrible mistakes after moving to America. In art school, I blurted out to an African American classmate: "You look just like So-and-so," referring to another African American student. In a later example, I complimented a black colleague who had given a talk that she was "articulate." The look on her face showed that this was not the first time a white person had had low expectations of her. Though I am more sensitive now, the reality is that most whites and blacks lead separate lives. I can really only count one African American as my personal friend. It was this friend who I invited to the new museum when, as a Smithsonian staff member, I had the chance to preview it.

The new museum, like the cellphone videos of recent years, shows white Americans how little they knew about their African American compatriots. The extreme delay in its construction indicates what a low priority it was to highlight the black contribution to our society. A monument/museum like this was first demanded by African American veterans of the Civil War in 1915, on the 50th anniversary of its end. The historical exhibits are of course sobering. For many hundreds of years, the slave trade was the engine of international trade (the Nether-

lands shipped 550,000 Africans to the Americas). Something that few of us have thought about is that many of them died en route, some shackled while they were drowned in a ship wreck. Visitors can learn about the recently discovered Sao Jose, a Portuguese ship on its way

from Mozambique to Brazil that went down at the Cape of Good Hope in 1794.

A slave block where many stood to be auctioned off, an old slave cabin, and actual whips used on the backs of slaves illustrate the nightmare of plantation life. Demonstrating the profound impact of this injustice, in the beginning of the twentieth century, there were still "Information Sought" ads in newsletters placed by former slaves trying to find lost family members. After emancipation, the "Black Codes" denied African Americans their full rights in the former slave-holding states. In other parts of America, discrimination was far more subtle but just as pervasive. African Americans, who were denied the all-men-are-created-equal promise of the American Declaration of Independence for so long, were nevertheless the greatest believers in liberty and individual rights. It was their only hope. Indeed, it was a black man who was the first American to die in the American Revolution.

Before the museum opened, the Smithsonian trained volunteers in counseling visitors who might be overwhelmed by the enormity of what they were seeing. It turned out, however, is that what was most needed was help with logistics, volunteers to guide the long lines of visitors to the elevators, etc. One thing that strikes me when I am at the museum is that there are many happy African American faces, undoubtedly because they al-

ready know the ugly details. The museum finally provides validation for their experiences and that of their ancestors. It is whites who are often emotional. They are confronted with stories of racist ugliness that they had barely barely scratched the surface of.

A spate of recent books, TV series, and films, like the documentaries "13th" which addresses the tremendous incarceration rates of African Americans, "I am Not Your Negro" about author James Baldwin, as well as feature films "Moonlight," "Loving," and "Hidden Figures" are also exposing American whites to the plight of their compatriots. The road to racial justice is seemingly endless. Americans are still traveling down it, and will be for a long time.

■ David Mees,
mees_david@hotmail.com

IN MEMORIAM DORA MEES

TER NAGEDACHTENIS AAN DORA MEES

Dora was een originele en onconventionele vrouw. Ze was er niet op uit om voorop te lopen, maar door haar onalledaagse invallen en haar ijzersterke eigen gedachten-wereld deed ze dat vaak onbedoeld toch. Dora werd op 27 augustus 1920 geboren in Dordrecht waar haar vader Regnerus Tjaarda Alting MEES (XIa blz. 250) werkte bij vd Berg en Jurgens (waaruit Unilever is voortgekomen).

Dora's moeder Hennie van Enter gaf zangles en zorgde voor de vier dochters Dieneke (1918), Dora (1920), Jessie (1925) en Marianne (1929).

Dora bracht het grootste deel van haar lagere schooltijd door in Zwolle. Vader kocht daar in de buurt van Zwolle ook een groot stuk bos waar Dora later een heel leuk modern vakantiehuisje ontwierp waar wij met het gezin 's zomers vaak de vakantie doorbrachten.

Haar middelbare schooltijd bracht Dora door in Den Haag want vader was lid geworden van de octrooiraad. Hij had ook een paar stukjes bouwgrond gekocht aan de Van Ouwenlaan en bouwde op 1 van die stukjes een villa ontworpen door architect Gerrit Rietveld. Een heel modern huis met voor elke dochter een eigen slaapkamer. Dora vond het glazen dakhuisje zo leuk dat zij er in haar eindexamen-jaar haar kamer van maakte. Je moest er met een stalen trapje in klimmen.

Dora was sportief en muzikaal. Ze hockeyde en speelde cello. Vader liet een cello voor haar bouwen door de Tsjechische vioolbouwer Krumpholz en Dora had les van Tibor de Machula, de beroemde solo-cellist van het Concertgebouworkest.

Na de middelbare school was het duidelijk dat Dora de artistieke kant op wilde. Maar eerst ging Dora samen met haar zus Dieneke een jaartje in Parijs wonen. Ze woonden in het Collège néerlandais van de Cité internationale universitaire.

In het net geopende prachtige moderne gebouw van architect Dudok (bekend van het stadhuis van Hilversum). Dora ging ook solliciteren bij de wereldberoemde architect Le Corbusier die in Parijs een bureau had aan de rue Nungesser et Coli. Ze werd aangenomen maar Dora weigerde de baan omdat

ze geen salaris zou krijgen. Dat was op Le Corbusiers architecten bureau gebruikelijk en is dat nog steeds bij beroemde architectenbureau's. Heel principeel van Dora maar ook wel een beetje jammer natuurlijk.

Met de Franse zeilclub "Les Glénans" die nog steeds bestaat ging Dora niet alleen bivakkeren op een onbewoond eiland voor de kust van Bretagne maar ook skiën in Val d'Isère. Daar kwam ze met een paar Franse ski-vriendinnen in een lawine terecht. Gelukkig overleefden ze het allemaal. Het leidde tot hechte vriendschappen die Dora's hele leven stand hielden.

Terug in Nederland, vlak voor de oorlog ging Dora op het architectenbureau van Rietveld in Utrecht werken. Op de dag van de invasie in mei 1940 keerde zij halsoverkop terug naar Den Haag en daar ging zij vervolgens binnenhuis-architectuur studeren aan de Koninklijke Academie.

Na de oorlog ging Dora een tijdje naar Engeland en Schotland en toen zij terugkwam in Nederland betrok zij in Amsterdam met een paar vriendinnen een flat

aan de Stadionweg. Ze gaf les op de Rietveld-academie (toen nog Kunstnijverheidsschool geheten), waar ze samen met wat collega's de stichting Goed Wonen oprichtte. Als binnenhuis-architecte gaf Dora adviezen aan particulieren en richtte tentoonstellingen in voor 'Mens en Huis'.

Dora was 33 toen zij, op 25 november 1953, in het huwelijk trad met Wouter Jacob Gregorius Mees (XIb blz. 316). Zij maakte haar eigen mantelpakje voor het huwelijk (zie foto). Wouter had een betrekking als scheikundig ingenieur bij de Hoogovens (nu Tata steel) in Velsen. Het echtpaar betrok een flat in IJmuiden, waar Reinild (1954) en Joris (1956) werden geboren. Daarna verhuisde het gezin naar Driehuis waar Tjaarda (1957) en Martine (1959) werden geboren. 4 kinderen in 5 jaar, Dora had er haar handen vol aan. Daarom trok zij er elk jaar een week op uit zonder kinderen, alleen met Wouter. De reis ging dan bijvoorbeeld naar Italië naar het Lago Maggiore waar zij prachtige wandelingen maakten en allerlei musea bezochten.

Eind 1970 verhuisde het gezin naar Santpoort-Zuid, naar het huis dat Dora's jongste zus Marianne, op aanraden van Dora, in 1959 had laten bouwen door architect Gerrit Rietveld. Dora heeft toen uiteraard de nodige adviezen gegeven en ze tekende ook de keuken, die er nog steeds in zit en nog prima functioneert. Een prachtig huis met heel veel ruimte en licht. In de grote woonkamer werden regelmatig huisconcerten gegeven en er werd door het hele gezin muziek gemaakt. Een televisie hadden we niet, maar als er door de school een werkstuk gevraagd werd over iets actueels, dan gingen we onder leiding van Dora naar Amsterdam, bijvoorbeeld om te gaan kijken naar de rellen op de Dam ter gelegenheid van het huwelijk van prinses Beatrix. Spannend dat dat was!

Dora en Wouter bleven in Santpoort-Zuid wonen. Ze vulden hun tijd met wandelingen in de nabije duinen en museum- en concertbezoek in Amsterdam. Zij hebben samen 46 jaar kunnen genieten van het unieke Rietveldhuis tot Dora's overlijden op 14 november 2016, thuis in haar eigen bed.

Wouter is onlangs verhuisd naar Fleurâge Residences in Bloemendaal, op loopafstand van het oude huis in Santpoort.

■ Tjaarda Mees

Huwelijk Dora en Wouter Mees op 25-11-1953.

In 1953 trouwde zij met mijn vader, en kreeg in 5 jaar tijd 4 kinderen. Dus dat werd een druk leven en zij was altijd de spil van haar gezin.

Zij was heel streng en netjes en sportief: hockeyen, tennissen, paardrijden, wandelen, skiën en schaatsen. Ook hield zij veel van klassieke muziek en speelde cello.

In 1970 verhuisden wij met het hele gezin naar het Rietveld-huis, dat haar zus Marianne in 1960 heeft laten bouwen, en waar zij op 14 november 2016 gestorven is, vlak voor het 63-jarige huwelijk met mijn vader, die nu alleen achtergebleven is.

Je weet misschien dat ik de laatste tien jaren voor mijn ouders gezorgd heb, met name voor mijn moeder, die na een val in 2007 haar heup brak en invalide werd. Het verzorgen werd steeds intensiever.

Nu breekt er voor mij ook een rustiger periode aan, waarin ik wel voor mijn vader zal blijven zorgen.

■ Martine Mees

VOOR WIE IS DE ONDERSTEUNING BEDOELD?

*1- Voor mensen met financiële problemen in het dagelijks leven. Dit is onze eerste focus. Behoeft aan financiële hulp kan verschillende oorzaken hebben en tijdelijk of structureel zijn.

*2- Voor een bijdrage aan opleiding, cursus of studie(reis).

*3a- Voor een zogenaamd 'Jonge-Mezen-Project'. Hierbij kunnen jonge Mezen, of kinderen van 'Mees-Moeders', een bijdrage vragen voor een speciaal project op het gebied van bijvoorbeeld kunst en cultuur, wetenschap en extra studie, maatschappelijke projecten en sport.

Wij willen jonge Mezen aanmoedigen om de vleugels uit te slaan, de horizon te verbreden, levenservaring op te doen of om zich in te zetten voor anderen.

*3b- Voor een bijzonder doel op cultureel, kunstzinnig, maatschappelijk of wetenschappelijk gebied waar een jonge Mees of kind van een 'Mees-Moeder' persoonlijk bij betrokken is en dit, behalve met eigen, praktische inzet ook financieel zou willen steunen.

Wij denken dat Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'oermoeder' van dit fonds (1797-1880), als ze nu leefde, zich zou verheugen als door haar schenking jonge mensen ervaringen opdoen waar ze hun verdere leven plezier van kunnen hebben.

Wie in aanmerking wil komen voor een bijdrage uit het fonds, wordt gevraagd ons liefst per email een brief te sturen met een beschrijving van de situatie en het probleem (in geval *1), de opleiding, cursus of studie(reis) (in geval *2) of het project (in geval*3), met een korte toelichting en motivatie.

Wij kunnen nadere informatie geven en eventuele vragen beantwoorden.

Met hartelijke familiegroet,

Madeline ter Horst-Mees, voorzitter,
madelineterhorst@hetnet.nl, 020-6128126
Joost Mees, penningmeester, joost.mees@mdhi.nl

FOR WHOM IS THIS SUPPORT MEANT?

*1. Our most important focus is those family members who have a need for financial support. This need can be for various reasons and can be long or short term.

*2. Financial help for education, a course or studies, study trip.

*3a. For our "Young Mees Project". Young Meeses, or children of so-called Mees-mothers, up to 33 years of age, may ask for financial help for a special project in, for example, art, culture, sciences, extra studies, social work projects and/or sport.

We would like to encourage young Meeses to spread their wings and widen their horizons, learn more about life and learn how to assist others.

*3b. For a very special goal, in art, culture, social work or science in which a young Mees or child of a 'Mees Mother' is personally involved, and that they support by their own practical work, but would like to support financially as well.

We believe that if Sara Anna Barbara van der Dussen van Beeftingh - Mees, de 'ancestress' of this fund (1797-1880), were still alive, she would be pleased to see her gifts used to allow young people to gain experiences to better their lives and the lives of those around them.

If you would like to ask for support from the Foundation, please send an email or letter explaining the situation and the problem (in the event of *1), the education, course or study trip (in the event of *2) or the project (in the event of *3), and include a financial statement and a letter of motivation.

If you need a further, more extensive explanation, more information or have specific questions, please do not hesitate to contact one of the members of the board.

Warmest 'family' regards,

Madeline ter Horst-Mees,
madelineterhorst@hetnet.nl, 020-6128126
Joost Mees, Treasurer, joost.mees@mdhi.nl

REIS NAAR MIJN VADERS JEUGD

Ontroerd kijk ik hoe mijn vader Jaap en zijn oudere zus Leonoor op het strand spelen. Ze zijn zes en negen jaar oud en dollen, gooien een balletje over, vallen en schateren. Ik ben zojuist 90 jaar teruggereisd in de tijd en bevind mij op het strand van Domburg anno 1927; kinderen in matrozenpakjes, volwassenen in wollen zwemkleden of geheel aangekleed op 't strand. Onschuld, onbekommerdheid en lol onder supervisie van mijn grootmoeder. Het is alsof ik er 5 meter vanaf zit, in het zand. Voor het eerst in mijn leven zie ik mijn vader als jochie rennen, spelen. Het beeld is scherp en nestelt zich onderhuids. Grootvaders filmcamera is het transportmiddel van mijn tijdreis naar mijn vaders jeugd.

Ohh die tanden; mijn grootmoeder doet haar mond even open en ik herken mijn vaders scheve gebit. Ah, dus daar komt 't vandaan... Emmy van Stolk is lijsig, strengig en kaarsrecht. Met een lange witte jurk en kousen aan. Ik vind haar een beetje moeilijk te peilen, ze lijkt niet erg verheugd met een camera die regelmatig op haar gericht is.

Gentleman

Jacob Mees die als gentleman, maar ook ondeugend en jongensachtig de camera inkijkt geeft een knipoog en maakt een danspasje. En wie was hij eigenlijk? De Rotterdamse notabele, met passie voor gadgets, aantrekkelijke autos en kunst? De man die in de jaren dertig de eerste autogiro (voorloper van de helikopter) in Nederland vloog was niet echt een filmmaker of verhalenverteller. Maar bewust of onbewust probeerde hij zijn *fly on the wall*-stijl. Hij maakte rustige registraties van zijn universum, gefascineerd door het medium film in een poging zijn leven en dat van zijn gezin en geliefden te registreren. Hij voorzag sommige films van titelkaarten, monteerde en figureerde ook af en toe in zijn eigen films. Hierdoor geeft hij onze generatie bijna een eeuw later een zeldzaam inkijkje in zijn bevoorrechte en beschermde wereld vol kindermisjes, tuinmannen en kapiteins. Mijn grootvader heb ik nauwelijks gekend, maar zijn persoonlijkheid krijgt door deze reis langzaam maar zeker invulling.

De Zeppelin

In juni 2016 ga ik in Rotterdam bij De Filmfabriek vol spanning de eerste beelden bekijken van het te digitaliseren filmarchief van mijn grootvader. De eigenaar is zelf razend enthousiast. Samen hebben we het gevoel een oude opgedoken schatkist te openen en houden onze adem in.

'Wacht, ik laat je iets echt bijzonders zien', een van de historische hoogtepunten: De Graf Zeppelin die een dagje uit Hamburg naar Rotterdam komt in 1932. Eerst gefilmd vanaf de grond, zien we de sigaar boven Rotterdam verschijnen en in hoog tempo aanglijden om dan met hulp van grote aantallen gereedstaande mannen te landen. We gaan aan boord van het 236 meter lange luchtschip, en vliegen mee boven de Afsluitdijk in aanbouw en steden die enkele jaren later gebombardeerd zouden worden. De Zeppelin zou Nederland en Nederlands Indië verbinden. zelf geen lang leven beschoren zijn.

Zwartwit beelden tonen mijn oom Peter bij de portier van Diergaarde Rotterdam een kaartje kopen en langs de prachtige art deco gebouwen wandelen en dieren opzoeken. De dierentuin zou kort na deze opnames gesloten en in 1940 gebombardeerd worden.

Al een paar jaar vroeg ik aan mijn tante Emma, (weduwe van mijn oom Peter) naar het kleine boekje waarin grootvader alle films genummerd en beschreven had. Maar het was onvindbaar. Op haar zolder bevonden zich twee dozen met 62 rollen 16 millimeter films. De eerste van 1926, de laatste van 1956. Het meeste zwartwit, een enkele in kleur.

Ik was nieuwsgierig om dat filmmateriaal te zien en bang dat het misschien aan het vergaan was en voorgoed verloren zou gaan. In 2016 heb ik, na instemming van de familie, de filmrollen opgehaald met het doel ze te digitaliseren, restaureren, conserveren en te ontsluiten. Na een korte oriëntatie kwam ik uit bij De Filmfabriek in Rotterdam, waar ze zo enthousiast waren over dit unieke Rotterdamse project dat ze het tegen kostprijs wilden doen.

EYE FILM MUSEUM

De films waren enkele maanden later gedigitaliseerd en ontdaan van stof en strepen. Door moderne apparatuur en technieken is het resultaat verbluffend en zien sommige films eruit alsof ze net gedraaid zijn. Dat vonden zelfs de restaurateurs en curator van het EYE filmmuseum in

Amsterdam waar ze inmiddels in depot gegeven zijn en veilig onder nul bewaard worden. Het zijn zoveel filmrollen dat ik ze nog niet eens alle bekeken heb. Behalve mijn vader, met zijn zus en broers, vader en moeder figureren er ook onbekenden. Een ervan hebben we in elk geval tijdens de eerste Mezen-filmdag weten te identificeren. Een vrolijke, bebrilde pijproker met een pet dook regelmatig op. In een film stond hij te tekenen in een boekje op het stoomschip De Statendam dat Rotterdam uit voer. We herinnerden ons de vriendschap van grootvader met schilder Dirk Nijland en Google bevestigde dat dit hem is op de bewegende beelden. Alleen al vanuit familieperspectief was dit een bijzondere ontdekkingsreis. En nu smeken de films erom te worden vertoond in familiekring en daarbuiten. Historisch Rotterdam, de eerste dagen na het bombardement, de zeppelin, mijn oom David,

een reis naar Spitsbergen uit 1939 van mijn vader en bioloog Jan Strijbos, Wereldkampioenschappen schaatsen in Davos, Zwitserland, 1956 en veel meer.

Het zou mij niet verbazen als hier nog een of meer filmprojecten uit voortvloeien. Samen met Familiefonds Hurgonje heeft ook Stichting Schoonoord Rotterdam de digitalisering mede gefinancierd. In de toekomst zal archiefmateriaal van de tuin op de website tuinschoonoord.nl te vinden zijn. Als hij nog leefde zou Jacob Mees ongetwijfeld direct op zijn nieuwste iPhone de eigen oude beelden van zijn achtertuin bekeken hebben.

Benieuwd om een filmfragment te zien? Stuur mij een mailtje, dan geef ik de link naar een filmpje dat ik online heb gezet.

■ Jonathan Mees
jonathanmees@gmail.com

DERDE KERSTDAG: DE FAMILIE MEES VERENIGD

Op 27 december, net na Kerstmis, kwamen alle afstammelingen van grootvader Jacob Mees (1885-1970) bij elkaar in Utrecht. Dat wil zeggen zijn kleinkinderen Ems, David, Jonathan, Hermance, Jaap en Lieske en een deel van hun aanhang: Margriet (Jaap), Pryam (David) en Francis (Hermance). En met mijn moeder Emma Kortenbout van der Sluijs, echtgenote van mijn vader Peter en Jonathan's kinderen Julia en Rosa. Een zeldzame bijeenkomst waar iedereen aanwezig is.

In het sfeervolle huis in Utrecht van Jonathan de jongste zoon van Jaap, vindt de Mezenreünie plaatst, want zo voelt het wel. Aanleiding was de door Jonathan georganiseerde digitalisering en restauratie van oude films van grootvader Jacob. Meer dan tien uur film van begin jaren twintig tot eind vijftig, waarin je de vier Mezen kinderen ziet opgroeien van baby tot adoles-

cent. De vierde was David die op Bevrijdingsdag '45 notabene, doodgeschoten werd door de nazi's bij het opruimen van prikkeldraad in zijn eigen tuin. Mijn zus Hermance maakte een mooie gedenksteen van David in brons, te zien in de prachtige tuin Schoonoord tegenover het Erasmus ziekenhuis in Rotterdam. David zat tijdens de oorlog in het verzet. De familie Mees woonde aan de Westzeedijk, grenzend aan de wonderschone tuin Schoonoord, die door grootvader was uitgedacht met bijzondere Libanon ceders en andere vaak zeldzame bomen, planten en bloemen. Ook hield hij daar eenden, kippen, duiven, witte pauwen, ezels en zwarte zwanen en vele andere diersoorten.

Een verborgen paradijs, deze idyllische tuin die nu een openbaar park is, gezamenlijk beheerd en onderhouden door de stichting Erven Mees en de gemeente Rotterdam. Vele sfeerrijke beelden grotendeels in

zwart-wit van de kinderen spelend in de tuin en ook aan het strand in Domburg in Zeeland. En varende in zeilboten aan de Friese meren.

Het filmarchief bevat niet alleen familiebeelden, maar er zijn ook films met de aankomst in 1932 van de Graf Zeppelin in vliegveld Waalhaven Rotterdam. Een gigantische sigaarvormige luchtvaartschip, waar grootvader in meereisde en die reis vastlegde op film. Er zijn zeldzame beelden van Rotterdam voor het bombardement in de tweede wereld oorlog en de aankomst van het schip De Rotterdam vlakbij hotel New York.

Grootvader was een pionier en avonturier, hij behaalde zijn vliegbrevet en vloog zijn eigen sportvliegtuig geschilderd in de kleuren van een koolmees. Ook experimenteerde hij met de autogiro, de voorloper van de helikopter.

De films bevatten vaak prachtig gedraaide beelden in sfeervol en contrastrijk zwart wit en enkele in kleur. Jacob Mees had een goed oog voor betekenisvolle details en de films zijn met gevoel voor ritme gemonteerd. De tussenteksten zijn soms hilarisch.

Het is opmerkelijk dat de films mooie beelden tonen

van een sprookjesachtige jeugd. Maar ook met de al eerder genoemde historische beelden van grote gebeurtenissen als de Zeppelin, Rotterdam voor en net na de oorlog en de begrafenis in 1934 van prins Hendrik (man van koningin Wilhelmina) met imposante paardenkoetsen.

Grootvader had oog voor het 'gewone' dagelijkse leven, wat zeker bevoorrecht was en eigenlijk niet zo gewoon. Maar ook was hij getuige met zijn camera van historische evenementen en bijzondere gebeurtenissen buiten de familie.

Het stemt weemoedig en melancholisch om te weten, dat die idyllisch in beeld gebrachte jeugd van de Mezenkinderen ruw verstoort werd door de oorlog, de moord op David in de oorlog en de vroege dood (longembolie) van grootmoeder in 1947.

Die 27e december was in alle opzichten een bijzondere dag, want alle neven en nichten gaven acte de presence. Een unicum. Die nacht speelden de beelden, gesprekken en herinneringen nog lang door mijn hoofd.

■ Jaap Mees

ONSTERFELIJKE FAMILIEBEDRIJVEN

De Financiële Telegraaf, 14 juni 2014

De Kuyper jenever, het Beretta pistool van de oude James Bond en Amarelli zoethoutdrop hebben één ding gemeen. Ze worden geproduceerd door leden van een vereniging familiebedrijven van minimaal tweehonderd jaar oud.

Vandaag komen de Hénokiens bij elkaar op de familiebedrijvendag van de prestigieuze zakenschool INSEAD, nabij Parijs. Daar praten de stokoude bedrijven met studenten over hoe de familiebedrijven de volgende generatie bij hun zaak kunnen betrekken. Willem van Eeghen (65), oud-directeur van voedings-ingrediëntenbedrijf Van Eeghen (uit 1662), volgde vorig jaar Christophe Viellard van Viellard Migeon vis-hengels op en werd de eerste Nederlandse voorzitter.

'Meest gesloten club ter wereld'

Hénokiens is opgericht in 1981 en werd vernoemd naar de Bijbelse figuur Henok, die op zijn 365e zonder te sterven naar de hemel ging. Hénokiens heeft nu 45 leden en wordt wel eens omschreven als de meest gesloten club ter wereld. Van Eeghen spreekt

dit tegen. „We staan open voor ieder bedrijf dat aan de criteria voldoet.” Naast een leeftijd van minimaal twee eeuwen moet minstens 50% van de aandelen met stemrecht in handen van de oprichtende familie zijn. Er moet minimaal een bestuurslid uit de familie zijn en het bedrijf moet een goede financiële gezondheid hebben. Nieuwe kandidaten worden uitvoerig gescreend en moeten met documenten hardmaken dat ze daadwerkelijk oud genoeg zijn en altijd in dezelfde familiehanden zijn gebleven. „We kijken ook

naar reputatie, een minder tastbaar gedeelte. Over Beretta zou je bijvoorbeeld zo je gedachten kunnen hebben, wapenhandel ligt al snel moeilijk. Maar het bedrijf heeft een goede reputatie en maakt prachtige producten, zoals bewerkte jachtgeweren.” De meeste leden zijn Frans en Italiaans. Er is één ander Nederlands lid, De Kuyper uit 1695.

Kuuroord nabij Kyoto

Het oudste lid is het Japanse Hoshi uit 718, met aan het roer de 46e generatie. Hoshi heeft een hotel met kuuroord in de buurt van Kyoto. Van Eeghen: „Heel traditioneel, maar ook super-deluxe.” De Hénokiens-bedrijven verschillen sterk. Toch zijn er ook overeenkomsten. „We nemen bijvoorbeeld op dezelfde, beheerste manier risico’s. Dat klinkt misschien conservatief, maar het principe geldt dat je niet verder moet springen dan je springstok lang is. Ook met het kiezen van partners zijn we voorzichtig. Dat maakt je betrouwbaarder. We hebben allemaal een sterke focus op continuïteit. Dat is geen doel op zich, maar het is zeker wel een drijfveer. Je wil zo veel mogelijk doorgeven aan je opvolger.” Continuïteit en langetermijndenken zijn de codewoorden van iedere Hénokien. Daar kunnen anderen van leren, vindt Van Eeghen. „Beursgenoteerde bedrijven zijn voortdurend bezig met kwartaalrapportages. Door die kortetermijnfixatie dreigen ze de lange termijn uit het oog te verliezen. Dat is namelijk niet belangrijk voor de desbetreffende topman, die weet vaak niet eens wie zijn opvolger is.”

Touwtjes in handen houden

Volgens Van Eeghen kunnen ook startups de Hénokiens als voorbeeld nemen. „Wat je de laatste decennia veel ziet, is dat mensen een startup tot wasdom brengen en dan cashen op de beurs of bij venture capitalists. Dat is jammer, je kan er nog zoveel plezier van hebben. En als het nodig is, kun je ook delen verkopen en toch de touwtjes in handen houden.” Van Eeghen zelf heeft veel ervaring met het afstoten van niet-lucratieve onderdelen. „Wij hebben ons voortdurend aangepast, je moet iedere keer weer inkrimpen en uitdijen. We zijn ooit begonnen met wol en linnen. Toen zijn we onder meer in specerijen gegaan, scheepvaart, bankieren, cacao, koffie, gedroogde groenten. Je moet lef hebben om te zeggen: ‘Hier zien we geen toekomst meer in’.” De laatste jaren richt Van Eeghen zich op zogenoemde functionele ingrediënten, voor babyvoeding en voedingssupplementen.

Elkaars voornamen kennen

Van Eeghen werd zestien jaar geleden benaderd door de Hénokiens. Eerst leek een lidmaatschap hem niks. „Ik dacht, zo’n sigarenrokende club is niks voor mij. Maar toen ik een jaar later een congres bijwoonde, was ik aangenaam verrast.” Na zijn pensionering besloot hij zich verkiesbaar te stellen als voorzitter. Van Eeghen wil de komende jaren zijn stempel op de club drukken. „Ik heb meteen de voertaal naar Engels ver-

anderd. Vanwege de Franse oorsprong, werd ons jaarlijkse congres altijd in het Frans gehouden. Ik wil dat meer niet-Europese bedrijven, zoals Amerikaanse, lid kunnen worden.”

Er worden jaarlijks twee nieuwe bedrijven toegelaten. „We moeten voorzichtig zijn dat er geen stroom toetreedt. Het sociale aspect, dat we elkaars voornamen kennen, is juist mooi.” Bedrijven die niet meer aan de eisen voldoen, moeten de club verlaten. Dat gebeurt nu waarschijnlijk met Peugeot, dat onlangs voor een meerderheid in handen kwam van de Franse staat en het Chinese Dongfeng.

De Hénokiens-dag op INSEAD staat vandaag in het teken van de volgende generatie. Vier jongeren presenteren hun visie op het familiebedrijf, onder wie Jeroen van Eeghen, die zijn oom Willem vorig jaar opvolgde als directeur. De Hénokiens willen zo hun eeuwenoude kennis delen met studenten die bij hun familiebedrijf gaan werken of zelf iets willen oprichten.

■ Anna Mees, journalist
a.c.mees@gmail.com

Fotorechten Anko Stoffels, Telegraaf.

WERKEN IN EEN VRIJWILLIGERSHUIS IN AFRIKA

Mijn reis begon zoals veel reizen, op het vliegveld. Ik had de nacht ervoor mijn hele kast overhoop gehaald om zomerkleren te zoeken. Dit duurde zoals altijd langer dan verwacht en dit in combinatie met spanning over wat morgen mij zou brengen had ervoor gezorgd dat ik bijna geen slaap had gehad. Desalniettemin was ik klaarwakker en enorm enthousiast om in mijn eentje dat vliegtuig in te stappen op naar een nieuw avontuur. Na de lange vlucht naar Afrika kwam ik eindelijk via Kaapstad aan op het vliegveld van Port Elizabeth, meer slapend dan wakker. Het moment dat de deuren van het vliegveld opengingen en een warme zomergloed me tegemoet kwam wist ik het zeker, ik was niet meer in Nederland.

Emotioneel beschadigd

Vanuit het vliegveld reed ik naar mijn vrijwilligershuis waar ik de komende maanden zou verblijven. Eenmaal in m’n huis aangekomen ontmoette ik de huisbazin die bij ons in huis zou wonen samen met haar twee kleinkinderen en af en toe een neefje of nichtje. De avond na mijn eerste dag ontmoette ik de andere vrijwilligers die mij met open armen ontvingen en mij leidde naar mijn kamer die ik deelde met een ander meisje. Die avond gingen we uit eten om mijn aankomst te vieren en vertelden zij mij alles wat ik moest weten over het project en de kinderen die hier woonden. Het opvangcentrum waar ik zou helpen was een plek waar drugsverslaafden en alcoholisten samen met hun familie konden wonen om hier een nieuwe start te maken. De kinderen die hier woonden waren fysiek maar ook emotioneel beschadigd. Hun ouders waren vaak hun hele leven verslaafd geweest, zelfs tijdens de zwangerschap.

Wachten

De kinderen hadden op dit moment vakantie en gingen over drie weken weer naar school. De vakanties waren voor hen eentonig gevuld met dagen waarin zij niets te doen hadden. De ouders van de kinderen stonden om zes uur op om naar hun werk op het terrein te gaan en kwamen rond vijf uur thuis, maar hadden vaak ook nog een cursus in de avond. De kinderen hadden een parkje op het terrein met een verroest klimrek en een glijbaan. Er werd

verwacht dat ze zich de hele dag hier mee zoet hielden. De eerste ochtend was te zien hoe een paar kinderen bij het hek, dat het einde van het terrein afbakende, stonden te wachten totdat zij ons kleine rode autootje zouden zien aankomen en op het moment dat dit eindelijk gebeurde sprongen ze op en na ons rennend en knuffelend gedag te hebben gezegd, renden ze schreeuwend over het hele terrein om alle andere kinderen te alarmeren van onze aankomst. Wij liepen van ons autootje naar het afgesloten kantoor waar wij elke ochtend alle werknemers bij het project, Vistarus, gedag zeiden. Op het moment dat wij dan terugkeerden naar het parkje zaten alle kinderen met smart op ons te wachten. Wij hadden een vakantieplan voor ze uitgestippeld, waarin wij elke middag spelletjes met ze speelden.

Samenwerken

De eerste weken hadden de kinderen weinig inbreng, ze deden wel erg enthousiast mee, maar er was bij elk spel een sterke verdeeldheid onder de kinderen. Er was te merken dat er verschillende groepjes waren die elkaar kenden, maar dat sommige kinderen er helemaal buiten vielen. De kinderen konden erg hard voor elkaar zijn en riepen dan ook vaak nare dingen naar elkaar, deze woordwisseling eindigde dan vervolgens in een gevecht. Dat moest anders kunnen! Bij elk spel dat we deden maakten wij de groepen en zorgden wij ervoor dat ze door middel van samenwerken konden winnen. We speelden “krantentikkertje” of “tien tellen in de rimboe” zodat alle kinderen elkaars namen leerden en zo ook elkaar leerden kennen. Daarnaast speelden we “letters maken,” dit hield in dat er een paar groepjes van drie á vijf kinderen tegen elkaar

speelden om het snelst met elkaar de letter uit te beelden die ik opnoemde. Dit was erg goed voor de samenwerking en hierdoor leerden zij letters herkennen. De kinderen werden steeds fanatieker en leerden elkaar steeds beter kennen. Elke ochtend als we aankwamen renden ze naar ons toe met spelverzoeken. Op een dag kwamen wij aan en waren ze zelf al “tien tellen in de rimboe” aan het spelen met zijn allen. Het was zo mooi om te zien dat ze op eigen initiatief dit spel speelden en dat niemand werd buitengesloten. Dit was voor ons een absoluut hoogtepunt, om te zien dat ze ons niet meer nodig hadden en onze spellen samen konden gaan spelen.

Huiswerkbegeleiding

Toen de vakantie op z'n einde liep en het echte werk weer begon, was er minder tijd voor spelen. De kinderen gingen allemaal tot twee uur naar school en kwamen daarna met huiswerk thuis. Wij gingen in de ochtenden naar de crèche om hier te helpen. Onze taak was de kleinste kinderen de basisvaardigheden leren. Zo gingen wij de kinderen leren hun handen te wassen, in een stoel te zitten en aan tafel te eten. Na onze tijd in de crèche gingen wij door naar de huiswerkbegeleiding. Hier hielpen we de oudere kinderen met hun huiswerk en konden ze met ons praten als er problemen waren. Bij de huiswerkbegeleiding zaten grote groepen kinderen vlak naast elkaar huiswerk te maken. Dit was erg ingewikkeld aangezien de kinderen zo dicht op elkaar zaten dat ze elkaar afleidde en zich met elkaar bemoeiden. Toch konden we zien dat de kinderen oprecht heel erg geïnteresseerd waren en zodra ze één op één aandacht kregen heel erg hun best deden. Om dit voor elkaar te krijgen hebben we de groepen in kleinere groepjes verdeeld en kinderen op verschillende tijden laten komen.

Veerkracht

Ik vond het altijd erg leuk TJ van 7 Afrikaans te leren schrijven en spreken en Faith haar psalmen te leren. Er zijn veel momenten geweest dat een medewerker van Vistarus mij de horrorverhalen van de levens van deze kinderen hebben verteld om ervoor te zorgen dat zij op de juiste manier behandeld werden. Ik vond het vaak moeilijk om mijzelf voor te stellen dat zo een klein, lief, blij kindje dit allemaal al meegemaakt kon hebben en toch nog zo een vertrouwen in een vreemdeling als mij kon hebben. De opluchting en blijdschap dat ze nu hier waren op een plek

met vaste eettijden en zes toiletten voor zo'n 200 man, een huis zo groot als mijn slaapkamer en ouders die nooit thuis waren. Deze kinderen hadden al van jongs af aan voor zichzelf moeten zorgen en wisten vaak niet wat ze met aandacht aan moesten, maar daar werd hun enthousiasme, vertrouwen en blijdschap niet minder om. Deze kinderen en hun veerkracht hebben enorme indruk op mij gemaakt.

Huisbazin Lulu

Als wij na een lange dag Vistarus thuiskwamen was Lulu onze huisbazin druk aan het koken voor haar kinderen en waardeerde zij het erg als wij even bij haar kwamen staan om over onze dag te vertellen. Zelf wilde ik ook meer weten over de verschillen in Afrika tussen vroeger en nu. Lulu kookte graag en aangezien ik bekend stond als 1 van de weinigen vrijwilligers die alles liet aanbranden, hielp zij mij vaak zodat er tenminste nog iets eetbaars op tafel kwam te staan. Na zo een drukke dag zaten we het liefst de rest van de dag op de bank of gingen we de stad te verkennen, maar de kinderen op Vistarus waren niet de enigen die vakantie hadden en graag wilden spelen... De twee kleine jongetjes (Amioli en Shaganipua) die bij ons woonden wilden ook heel graag wat tijd met ons doorbrengen. We speelden veel Nederlandse spelletjes met ze en vertelden ze verhalen over thuis en als dank hiervoor kregen we vaak zelfgemaakte knutselwerkjes en brieven. Een keer vertelde ik de jongste, Shaganipua, dat hij bijna net zo oud was als mijn broertje en dat hij mij wel aan hem deed denken. Vanaf dat moment had hij zichzelf gekroond tot mijn broertje en werd mijn naam 'sister'.

Diepste dromen

De laatste paar dagen vielen erg zwaar, wetende dat ik nog maar een paar van deze momenten zou meemaken onder de Afrikaanse zon. De rit naar het vliegveld voelde langer dan alle keren hiervoor toen we er langs reden, mede omdat we de verkeerde weg hadden genomen, maar zeker ook omdat ik er met lood in m'n schoenen heen ging. Dag Afrika, bedankt voor alles wat je voor mij betekent hebt en hoe jij mij in zo veel opzichten hebt veranderd!

Deze reis had zelfs in mijn diepste dromen nooit gekund als het Mezenfonds mij niet zo enorm had gesteund. Heel erg bedankt voor de kans die jullie mij hebben geschonken en ik denk dat ik deze ten volle heb benut.

■ Lisanne Mees

FROM THE GROUND UP: MY FIRST YEAR IN ARCHITECTURE SCHOOL

My first introduction to architecture was in my grade 9 drafting class. This became my favourite class and I took it every year till the end of High School. I learned about architecture, industrial design and both manual and digital drafting skills. My teacher, Mr. Cormier, was very inspiring and supportive of my goal to go to architecture school. Ever since my first grade 9 drafting class I have wanted to study architecture and to eventually become an architect. In grade 12 I applied to study architecture at my dream school, the British Columbia Institute of Technology (BCIT). The Mees Fund (van der Dussen) helped make this dream become a reality.

In the Fall of 2016 I began the Architectural and Building Engineering Program at BCIT. Unlike most schools, BCIT is a trades school, meaning that it is very hands on and intensive. While an average university student in Canada takes 5 classes each term, I take 8 to 9 classes. I found it very difficult to adjust to the extremely long days and crazy work load. My first term was the hardest because I didn't have great study skills or time management skills. Despite the stress of the workload, I thoroughly enjoyed every class and got excited about each new project. This kept me going and reassured me that I was in the right program and on the right path.

I learned a huge amount during those first months and got to do some really cool projects. In my AutoCAD class I designed a conservatory in the shape of a butterfly. In my Manual Drafting class, I drew the floor plans, cross sections and elevations for an entire home. In addition to the many projects, I took physics, math and structural engineering where I practiced detailed problem solving.

One aspect of the program I respect most is that before we learn about design we are taught all the structural components of a building. This helps me understand what designs will actually work and which one will never make it off the drafting table. BCIT is teaching me every aspect about a building, from the layering of the insides of the walls to how it's going to stand up and support itself.

I am currently half way through my second term and it is a lot better than the first. I think first term was meant

to toughen me up and show me that architecture as a career is going to be very demanding. But first term taught me how to manage the workload and now everything seems much more manageable and achievable.

I plan to study at BCIT for the next 3 years to get my bachelor's degree in Architecture. I am excited and nervous about my journey at school. I am looking forward to applying more creativity to my projects and to endlessly educating myself on new technologies and methods introduced to architecture every year. As for now, I take it one day at a time and enjoy it while it lasts.

I am very grateful to the Mees Foundation/ van der Dussen for supporting me in this milestone journey. It seems very fitting given that the Netherlands has produced some of the most innovative architects in the world. Who knows, maybe someday I will design a unique new building that is inspired by the creative modern architects of the Netherlands. Nothing would make me more proud. I so appreciate your wonderful and generous support.

A photo of my set in construction class designing and constructing a wood framed house.
March 24, 2017.

■ Sarah van Seters
sarahvanseters@gmail.com

MIJN JAAR ALS EXCHANGE STUDENT IN AMERIKA

Op 10 augustus ben ik aan gekomen in Amerika. Met een hele groep andere exchange student's van de organisatie zijn we toen voor 3 dagen in New York geweest. We hebben hier hele leuke en gave dingen gedaan! We hebben onder andere het Vrijheidsbeeld gezien en we hebben het Rockefeller building en Time Square bezocht. Ik had een hele toffe groep en sliep met 2 hele gezellige meisjes op de kamer.

Gastgezin

Na New York ben ik naar mijn gastgezin in Santa Cruz, Californië gegaan. Ik heb een heel fijn gastgezin. Mijn host moeder heet Cynthia en mijn host vader heet Michael.

Na twee weken ben ik begonnen op mijn school, Harbor High. Ik werd ingedeeld bij de seniors, dat is de laatste klas. Dat betekent dan ook dat ik mag afstuderen. De eerste dag was wel heel spannend. Ik was heel zenuwachtig en benieuwd naar de mensen. Maar ik had uiteindelijk hele leuke leraren. De eerste dag leerde ik al 2 gezellige meisjes kennen, Susan en Jacey. Zij namen me heel leuk op in hun groep, dus ik had al gelijk mensen bij wie ik kon zijn in de pauzes en die me konden helpen met alles vinden.

Criminal Justice

Ik heb zes vakken: English 4, Ceramics (hier maken we dingen met klei), US History, Economics dit is een half semester, de andere helt van het semester heb ik Government en als laatste Criminal Justice. We doen best veel projecten met school, voor Ceramics ben ik naar musea geweest. En voor Criminal Justice heb ik geleerd hoe je vingerafdruk-

ken kan vinden en heb ik een ride along gedaan met een politie agent dit was echt heel erg leuk!

Na een week voelde ik me dan ook al helemaal thuis! Erg veel last van heimwee had ik niet. Ik heb met mijn gastgezin hele leuke dingen gedaan, we zijn naar de Giants in San Francisco geweest! Dit was echt heel erg leuk! Maar het was wel super warm! We hadden namelijk stoelen recht in de zon.

We zijn ook nog naar een liefdadigheidsconcert geweest. En zijn heel veel dagen naar het strand gegaan, en we hebben natuurlijk Halloween & Thanksgiving gevierd!

Het liefdadigheidsconcert werd georganiseerd door The Bridge school en was voor kinderen met een beperking. Het is georganiseerd door Neil en Pegi Young. En het was volledig akoestisch. Dit was een hele bijzondere dag.

Halloween

We hebben twee keer Halloween gevierd, een keer de dag voor Halloween toen was ik verkleed gegaan als Super Girl en mijn Host moeder als een piraat. We zijn niet langs de deuren gegaan maar wel naar een feestje van een collega van mijn host-moeder. Op Halloween zelf ben ik met mijn vrienden groep naar down Town Santa Cruz gegaan. Toen was ik verkleed in een tijger outfit. Dit was erg leuk, veel winkels gaven snoep weg en het was een heel feest.

Thanksgiving is een interessante feest-

dag, want eigenlijk het enige wat we hebben gedaan is heel veel eten! En American Football gekeken. Na Thanksgiving hebben we een kerstboom uitgezocht met de hele familie.

Verder heb ik met mijn vrienden echt hele leuke dingen gedaan zoals homecoming dance en winter formal. Mijn homecoming was op school, het thema was twins, dus Jacey en ik gingen hetzelfde. Eerst zijn we naar de Homecoming game gegaan deze hadden we helaas verloren maar alsnog was het heel leuk om te zien. Na de Homecoming game hadden we 2 uur tot de homecoming dance begon dus toen zijn mijn vrienden en ik met zijn alle uiteten gegaan.

Bevalling

In december is mijn host moeder bevallen van een meisje, haar naam is Rebecca. En ik mocht bij de bevalling zijn, dit was een hele gave ervaring voor mij. Dit is hun eerste kindje.

In de kerst vakantie ben ik met mijn vriendje en zijn familie in 2 weken over de Highway 1 naar San Diego gereisd. We hebben onder andere Los Angeles bezocht. We zijn in Los Angeles naar Venice Beach, Walk of Fame en het Hollywood sign geweest. Dit was een hele leuke vakantie.

Verder ben ik met mijn Host familie en een vriendin nog naar het aquarium in Monterey geweest. Dit is echt een heel mooi aquarium en we hebben het ontzettend naar onze zin gehad, na het aquarium zijn we ook uiteten geweest.

Het is natuurlijk niet altijd even makkelijk, maar ik heb hier al hele gave dingen gedaan en hele goede vrienden en herinnering gemaakt. Ik ben dan ook echt heel blij dat ik de kans heb gekregen om dit te doen!

■ Chiara Mees

HAPPY & PREPPY

OP BEZOEK BIJ MEES FASHION

De Kroniek nam een kijkje achter de schermen bij een een bekend kledingmerk voor kinderen. Uw redacteur Ludo Mees ging op bezoek bij Leonie Grunder, managing director van MEES Fashion BV, gevestigd in Amsterdam. Voor hen onder U die jonge kinderen hebben, of meer recent nog in de kinderen zaten, is het kledingmerk MEES wellicht een bekend fenomeen. De hoogste tijd om eens meer te weten te komen over het succes van MEES kleding (toch heel wat anders na bankieren, verzekeren en andere minder tot de verbeelding sprekende activiteiten). Leonie ontvangt mij in de showroom van MEES Fashion in het Amsterdamse Fashion Center van de Varova Fashion Groep (private equity) dat sinds kort eigenaar is van MEES Fashion.

De teckel die MEES heette

Het verhaal van MEES fashion begint in 2002 toen Clé Enneking, een in Portugal wonend en werkend kleding producent, bedacht dat hij een kledinglijn voor kinderen wilde opzetten. Het moest sportief en hip zijn, goede kwaliteit en het mocht best wat kosten. De doelgroep had en heeft een leeftijd van 4-14 jaar (jongens en meisjes in de maat 116-176). Met dank aan de teckel, die rondliep in de burelen van Enneking, werd de merknaam MEES bedacht. Deze 'eigenwijze' teckel heette Mees en zo kwam van het één het ander. MEES fashion maakte een vliegende start in de jaren na haar oprichting. Aanvankelijk werd uitsluitend verkocht bij mensen, die hun huis ter beschikking stelden om MEES kinderkleding aan de man te brengen. Slimme marketing vormde de basis van het succes: Vind een de leukste moeders van het schoolplein en vraag of ze gastvrouw willen zijn van een MEES fashion event. Glaasje witte wijn erbij, en de rekken met kleding in de zitkamer of keuken raken in rap tempo uitverkocht. De doelgroep bestaat uit ouders die kwaliteit willen en best wat over hebben voor deze verantwoord gefabriceerde collectie. Mees kinderen zijn actief, sportief en hebben een goed gevoel voor humor. De (kleding) competitie op het schoolplein is pittig (sommigen zeggen: moordend) en met het merk MEES in

je kraag kom je goed voor de dag zo blijkt. Het motto *Happy en Preppy* verraaft ook wel dat in bepaalde postcode gebieden waarschijnlijk weinig belangstelling zal zijn. In andere gebieden des te meer. Daar heeft MEES fashion jarenlang met succes op ingespeeld.

Na verloop van tijd werden de One Day Shops (verkopen thuis) minder rendabel, omdat ze zeer arbeidsintensief waren en logistiek bijna niet te managen. Er werd door gebrek aan tijd wegens andere werkzaamheden minder tijd en liefde in MEES gestoken. Zonder water kan niets bloeien. Daardoor ging in die jaren wat minder met het merk MEES. Totdat eind 2015 daarin een ommekeer. Met het vertrouwen dat met een beetje méér liefde het merk MEES weer zou kunnen bloeien en groeien, werd eind 2015 MEES aangekocht door de Varova Fashion Group (Private Equity).

Sindsdien staat Leonie aan het roer en is zij samen met haar team bezig het merk opnieuw op de kaart te zetten. De focus is verlegd naar groei via online www.mees-online.nl en naar de zgn stenen winkels. Leonie heeft heel haar werkende leven in mode doorgebracht en was voor MEES onder meer werkzaam voor de merken Step-in' Out, Amagansett en Dyanne Beekman. Ze vertelt enthousiast over de plannen die ze heeft waaronder verbreding van het assortiment met accessoires zoals caps, sporttassen, sportsokken, swimwear. Eigenlijk moet je te zijner tijd in de wereld van MEES kunnen stappen.

His Royal Highness the Prince of Mees

Van begin af aan is één van de kenmerken de doorgaans zeer geestige en pakkende teksten die MEES kleding op zich meedraagt. De naam Mees leent zich goed voor woordspelletjes en die

boodschap heeft het MEES team zich eigenlijk altijd ter harte genomen, denk aan de Meesterbrein bidons, Meesterlijke tassen en de net binnengekomen Mees allmighty caps.

Zijn er plannen om ook buiten nederland MEES kleding aan de man te brengen, vraag ik. Die zijn er niet op heel korte termijn, maar inmiddels zijn er wel retailers in Duitsland en Spanje die MEES verkopen. Wel zijn we kritisch op wie onze spul-

len verkoopt, vertelt Leonie, we verbinden ons merk niet aan iedere willekeurige retailer. MEES kleding wordt geproduceerd bij zogen. BSCI *approved suppliers*, en het MEES team neemt de zorg voor de mens en het milieu heel serieus. We zijn enorm gedreven om verantwoord te ondernemen en te zorgen dat de productie in goede handen is. De enige kinderhandjes die aan onze kleding komen, zijn die van onze kids die zelf MEES dragen, daar kijkt het MEES team nadrukkelijk op toe.

Bij het afscheid realiseer ik me dat onze Mezen familie haar assortiment Mezen artikelen (voorlopig zijn dat stropdassen, shawls etc) kan aanvullen met iets unieks voor de jongste generatie Mezen, want de MEES fashion collectie biedt vele mogelijkheden. Voor de Mezen jeugd is er immers nu niets. Goed moment om de aandacht te verbreden. Ik ga toch maar eens met het bestuur van onze Stichting praten bedenk ik me.

Het was een mooi bezoek aan een ijzersterk merk! Voor meer informatie (en eventueel direct bestellen!) kan men terecht op de webshop homepage www.meesonline.nl.

■ Ludo Mees
ludomees@gmail.com

VOGEL GENOEMD NAAR GERLOF MEES

Van Volkert een buurman van Madeline Mees.

Notitie bij Gerlof:

Dr Gerlof Fokko Mees studeerde biologie aan de RU Leiden, deed in 1953 zijn candidaatsexamen, in 1956 zijn doctoraalexamen en promoveerde op 16 oktober 1957 cum laude op een proefschrift getiteld: "A systematic review of the Indo-Australian Zosteropidae" tot doctor in de Wis- en natuurkunde. Hij was van mei 1958 tot 28 juni 1963 conservator van het Western Australian Museum te Perth en werd met ingang van 29 juni 1963 benoemd tot conservator van de ornithologische afdeling Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden.

Gerlof

trouwde, 36 jaar oud, op 06-12-1962 in Perth met Veronica Joan Balchin, 24 jaar oud. Veronica is geboren op 05-03-1938 in Busselton (West-Australië), dochter van Maurice Balchin en Violet Wilson.

Notitie

bij Veronica: Bachelor of arts, University of Western Australia.

Bezig met het bestuderen

van de vogels die in augustus ga zien op de kleine Indonesische eilanden (Lombok, Sumba, Flores en

Timor o.a.) kwam ik Mees's nightjar tegen oftewel Mees' nachtzwaluw (*Caprimulgus meesi*).

In mijn woordenboek van vogelnamen vond ik het volgende:

Caprimulgus meesi

Named after Dr Gerlof Fokke Mees (b.1926- 2013) Dutch ornithologist and ichthyologist, Curator of Vertebrates at the Western Australian Museum 1958-1963, Curator of Birds at the Rijksmuseum van Natuurlijke Historie 1964-1990.

MIJN DROOMSTUDIE AAN DE FASHION ACADEMY

Afgelopen September ben ik begonnen aan de studie Fashion Design aan de Amsterdam Fashion Academy. Het volgen van deze Bachelor opleiding is voor mij een droom die uitkomt. Het uitkomen van deze droom is mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van het Van der Dussen van Beeftingfonds.

Van kleins af aan was het al duidelijk dat creatief bezig zijn iets is waar ik mijn geluk in vind. Alle hobby's zijn dan ook uitgeprobeerd; sport, dans, muziek, schilderen en naailes. De afgelopen jaren heb ik mij veel verdiept in mode en heb de naailessen van vroeger weer opgepakt. Dit gaf mij zoveel plezier dat ik besloot te kijken naar opleidingen op het gebied van Fashion Design.

De Amsterdam Fashion Academy is een partner van Buckinghamshire New University in England en biedt als eerste school in Nederland een University awarded British Bachelor's Degree programma van drie jaar aan in de richting Fashion Design. De school laat twaalf studenten per jaar toe om zoveel mogelijk persoonlijke begeleiding te bieden. Door het kleine aantal toelatingen is het aanmeldingsproces redelijk zwaar. Na de school bezocht te hebben om meer te weten te komen over de manier van wer-

ken heb ik besloten mij aan te melden en na het aanmeldingsproces werd ik toegelaten.

Nu ben ik sinds september druk bezig met het volgen van deze studie. Aan de hand van verschillende vakken word ik opgeleid om alle aspecten van de fashion industrie te leren kennen. Het thema van mijn laatste design project was 'drape', waarin stof op de mannequin wordt gespeld om daaruit inspiratie en ideeën te halen voor een collectie van zes ontwerpen.

Mijn andere vakken zijn art history, textiles, fashion business, production en illustration.

De leraren komen allemaal uit de industrie en begeleiden mij bij mijn persoonlijke ontwikkeling en de design richting waarin ik wil gaan. Op dit moment ben ik nog druk bezig te ontdekken welke richting dit is en wat mijn stijl is. Mijn medestudenten komen overal ter wereld vandaan, wat het erg divers en leuk maakt. Doordat de klassen zo klein zijn en er lange dagen gedraaid worden, worden je medestudenten als een kleine familie en helpen wij elkaar ook veel.

Voor de toekomst hoop ik uiteindelijk een eigen label op te zetten, maar voor nu richt ik mij eerst even op het halen van al mijn deadlines.

Het geeft mij heel veel blijdschap om op deze manier creatief bezig te zijn en ik geniet elke dag dat ik hiermee aan het werk ben. Graag wil ik het Van der Dussen van Beefthingfonds bedanken voor de bijdrage aan mijn opleiding.

■ Quirine Galavazi
Dochter van Reinild Mees.

KUNST EN CULTUUR IN MEZENDAG NIEUWE STIJL 2018

Drie jaar geleden opperde ik in de Kroniek het idee om een kunstdag te organiseren als alternatieve Mezendag. In 2018 staat dat te gebeuren. Mezen die op professionele of semiprofessionele manier met hun vak bezig zijn komen in aanmerking. Ik denk aan de volgende familiegenoten. Reinild(piano), Madeline(piano) en Roland (viool) gaan kijken of zij samen muziek kunnen gaan maken. Er komen schilderijen van Hermance en Ems te bekijken. David laat enkele van zijn prachtig zwart-wit foto's zien en ik ga een korte film vertonen. Ook enkele korte 16mm filmparels uit het Jacob Mees archief worden gedraaid.

Met alle artistieke Mezen ga ik nog contact opnemen, maar dan worden de eerste contouren al vast duidelijk. Andere niet genoemde kunstzinnige Mezen kunnen zich opgeven. Als alle deelnemers duidelijk zijn, wordt er een programma opgesteld. Dag, locatie (randstad) en tijd worden nog vermeld.

Inlichtingen bij Jaap Mees
jaapmees@online.nl

IN MEMORIAM MIEKE MEES

ECHTGENOTE VAN GIJS DEGENKAMP. (GRONINGEN 21 JANUARI 1947 - VOORBURG 22 JUNI 2016)

Mieke is altijd een voorvechtster geweest om haar meisjesnaam Mees te behouden nadat ze was getrouwd, dit was in haar tijd heel ongewoon.

Met een echtgenoot en twee zoons die de naam Degenkamp dragen was dit op het schoolplein soms niet handig. Mieke was een bescheiden, zorgzame, intens meelevende vrouw, moeder, schoonmoeder en trotse oma. Naast haar werk als kinderpsycholoog in het Brandwondencentrum en

in haar eigen praktijk voor diagnostiek, opvoedkunde en psychotherapie heeft Mieke zich ook maatschappelijk ingezet.

Zo heeft ze o.a. lang in het bestuur van het Van de der Dussen van Beefthing Fonds gezeten.

Mieke was een vrouw en moeder om trots op te zijn.

■ Krijn Degenkamp

FINANCIEEL VERSLAG 2016 S.G.M.

Inkomsten	
Rente	300,00
Contributies	5.142,00
Totaal Inkomsten	5.442,00
Uitgaven	
Administratiekosten	226,56
Kroniek	3.724,65
Schilderijen Opslag	2.531,14
Reservering Mezendag	0,00
Totaal Uitgaven	6.482,35
Nadelig Saldo 2016	-1.040,35
Banksaldi per 1.1.2016	43.186,70
Banksaldi per 31.12.2016	42.146,35

■ Barend Mees

STICHTING GESLACHT MEES

Genealogie Hans Mees, Neherpark 136, 2264 ZC Leidschendam, tel 070-3866304, jr.mees@hetnet.nl.
Redactieadres Kroniek: Jaap Mees, Westhaven 24 b, Gouda, 0182-603701/ jaapmees@online.nl